

ARBETARE I ALLA LÄNDER, FÖRENA ER!

RiktpunKt

NUMMER 7 ÅRGÅNG 21 NOVEMBER 2011 ORGAN FÖR SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Flera tusen på Socialistiskt Forum i Stockholm som firade 10-årsjubileum.

WFDY höll kongress

Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund var på plats när WFDY:s 18:e kongress hölls i Lissabon.

SIDA 12

Färre kan arbeta till 65

...i byggbranchen. Detta skriver Hans Tilly, förbundsordförande i Byggnads och Lars Lundberg, ordförande Byggnads avd 26 Gästrikland.

SIDA 13

Hade kapitalet levt efter dessa sina egna spelregler i stället för att låta ... »

SIDA 3

Riktpunkt

Organ för SKP Sveriges Kommunistiska Parti

Ansvarig utgivare Gun Isaxon

ISSN ISSN 1102-7010

Epost riktpunkt@skp.se

Postadress Flyghamnsgatan 1

128 35 Skarpnäck

Besöksadress Flyghamnsgatan 1

Telefon 08-735 86 40

Prenumeration helår 200:-, kvartal 50:-, utland 350:-

Lösnummer 20:-

Plusgiro 421 53 84-1

Bankgiro: 636-7080

Webb www.riktpunkt.nu

För obeställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna, men ange källan.

Innehåll RIKTPUNKT NR 7 2011

Ledare	3
Socialistiskt forum i Stockholm	4
Storföretagen skriver EU:s krisdagordning	5
Oktoberrevolutionen firades i Lund	6
Ursäkt med förbehåll	7
Facklig konferens i Stockholm	8
Ohio-bor återfår strejkrättigheter	10
Ryssland: Kommunisternas valprogram	11
WFDY höll kongress i Lissabon	12
Ingrid Carlqvist: Keith och jag	14
Kampfonden	15

Utrikesminister Carl Bildt på besök i Afghanistan.

Foto: Anna Charlotta Johansson/UD.

Öppet brev till Carl Bildt

I snart tio år har Sverige fört krig i Afghanistan. Ett krig utan krigsförklaring och ett krig som saknar folkrättslig grund.

Redan en ytlig bekantskap med FN-stadgan, FN:s konvention om kolonialism för att inte tala om folkrättens mycket äldre aggressionsförbud och förbud mot krig säger att detta krig är orätt.

Men du har framhärdat i att sälja detta krig med lögn.

Låt mig bara ta upp en av dessa. Du liksom din kollega Sten Tolgfors har i olika sammanhang hävdad att svensk trupp är i Afghanistan på inbjudan av den afghanska regeringen.

Jag har bett att få se den inbjudan,

men fått beskedet av UD:s arkiv att någon sådan inbjudan inte påträffats. "Någon handling av det slag du begär få ta del av har inte kunnat påträffas", skrev Tord Janebäck som är ämnesråd på SSSB, "Sekretariatet för säkerhet, sekretess och beredskap".

Likväl upprepar du lögnen i din proposition (2011/112:29):

"I tillägg till mandatet från säkerhetsrådet finns det även en inbjudan av den afghanska regeringen, vilket utgör ytterligare en folkrättslig grund för insatsen."

Som du mycket väl vet är folkrättens krav på "inbjudningar" till militär intervention stränga. De måste referera till tidigare vid FN inregistrerade ingångna

överenskommelser. Inbjudan måste självfallet komma före avsändandet av militär. Och den får inte gälla deltagande i ett pågående inbördeskrig.

Eftersom påståendet om en inbjudan nu upprepas av dig har svenska folket rätt att få se detta ytterst viktiga dokument. Kan det inte uppvisas bygger hela det svenska militära engagemanget i Afghanistan på en lögn, som bland annat du måste hållas ansvarig för.

Stefan Lindgren
vice ordf Afghanistan solidaritet
Publicerat på www.nyhetsbanken.se

"Må de härskande klasserna darra för en kommunistisk revolution. Proletärerna har i den inget annat att förlora än sina bojar. De har en värld att vinna."

- Karl Marx "Det kommunistiska partiets manifest"

Kapitalets Kris

Den ekonomiska krisen, eurokrisen, bankkrisen, den finansiella krisen, skuldkrisen, den grekiska krisen och allt vad den kallas, är enbart förvirrande begrepp som syftar till att skapa delaktighet och "krismedvetande" hos folket och alla arbetande människor, världen över, på kapitalismens villkor. Krisen är inte en skuld, vilken som helst, som är allas åtagande att sanera.

Den är global och den är framför allt kapitalets.

Allt tal om stödfonder och räddningspaket till bankerna, för eurozonen och samarbetet, om valutan och räntorna får det att låta som om de var förutsättningen till mänskligt liv. Räddningspaketen är alltid förbundna med en s.k. strukturanpassning, d.v.s. nedskärning av offentlig sektor och välfärdssystem med tillhörande sänkningar av pensioner och löner, ökad arbetslöshet och utslagning, för att inte tala om de delar av räddningspaketen som är korade för vapenköp.

Hur människorna ska få sin räddning talar det sällan om, eller aldrig.

För att legitimera och skapa ett underlag till att skära ned i den offentliga sektorn och i välfärdssystemen har kapitalisterna mycket m.h.a. sin mediaapparat byggt upp myten att "krisen beror på lata och bortskämda greker som vant sig vid alltför frikostiga ekonomiska förmåner, likt 14 månadslöner per år och för tidiga pensionsavgångar". Detta är i vanlig ordning en propagandalögn.

Faktum är att grekerna med 44.3 timmar/vecka arbetar mer än EU-genomsnittets 41.7 h/v. Grekerna har 23 dagars semester till förfogande jämfört med Tysklands 30. De har högre arbetsproduktivitet än EU-genomsnittet men deras löner, liksom de offentliganställdas har i genomsnitt varit lägre än Sveriges, Tysklands, Frankrikes och Storbritanniens. Nu har IMF (Internationella Valutafonden) och EU tvingat grekerna till mer än 30% lönesänkningar. Naturligtvis påverkas köpkraften på följdenligt sätt.

Förklaringen till kapitalets kris på Grekiskt territorium handlar mer om de låga statsintäkterna än om de stora statsutgifterna, där de rika och kapitalisterna knappt betalar några skatter alls och kan föra "sina" tillgångar och inkomster utomlands, för lägre beskattning. Detta förlorsakar att det inte går att få in medel till den offentliga sektor som ju behövs i varje land.

Så skapas en ineffektiv offentlig sektor som föranleder avregleringar, privatisering och bolagisering, något som ordningsenligt går i IMF:s och den Europeiska Centralbankens fotspår.

Den egentliga ekonomin har varit i kris i närmare 40 år, med klassiska kännetecken som stagnation, överkapacitet, sjunkande reallöner, ökad fattigdom, samt en våldsam

expansion av krediter och spekulationer. I Västeuropa, liksom i Sverige påbörjades nedmonteringen av den offentliga sektorn i början av 1990-talet och bidrog till minskad köpkraft.

Emedan kapitalets omätliga profithunger kräver att arbetarklassen tjänar mindre men förväntas fortsätta att öka sin konsumtion, blir långivning och skuldsättning den enda vägen för att överbrygga glappet mellan köpkraft och överproduktion.

REFORMISMEN

Socialdemokraternas ledare har genom alla tider förespråkat krismedvetenhet och ansvarstagande gentemot den stat som ju kännetecknas av klassamhället och upprätthållandet av produktionsmedlen i monopolkapitalets ägo. De socialdemokratiska reformisterna och opportunisterna fortsätter att försöka förena det oförenliga: arbetarnas intressen med kapitalets vinstmaximering, genom prat om att vi "alla sitter i samma båt" och dylikt.

Den svenska statliga industrin och den offentliga sektorn undgick privatisering så länge som det bedrevs en socialistisk politik från Sovjetunionen. När däremot S.U. infekterades av reformism och en grund för kapitalismen lades där, påbörjades också privatiseringen i Sverige. Efter S.U:s formella nedmontering år 1991 behövde kapitalet inte samförståndsandan, borgfreden och klass-samarbetet med socialdemokratin i samma utsträckning som fram till 90-talet. Sedan dess fungerar socialdemokratin mer som en skenbar motståndare, för att fortsätta binda upp folket till den monopolkapitalistiska staten. I dag är socialdemokratin mer oförställt en del av systemet.

Vi har via propagandan också fått lära oss att socialdemokraterna är socialister, inte minst den sittande regeringen i Grekland och den i Spanien. Att de för den skull inte visar upp något nämnvärt särdrag till det som representerar det rådande systemet skapar för många unga människor och klassomedvetna ett stort bryderi. (För dem blir då socialism detsamma som kapitalism och kapitalism blir socialism. Där kapitalismen är det slutgiltiga stadiet som inrymmer socialism! Varför bråka?) Det är naturligtvis fördelaktigt för systemet så länge som folket inte får reda på vad socialism innebär.

De samhällsförändringar som beredde vägen till svenskt EU-inträde måste väl i rimlighetens namn vara dess fortsatta väg? Vi minns att socialdemokraterna var högst delaktiga, ja till och med drivande i processen fram till den politik via EU som i dag kännetecknas av massarbetslöshet, utslagning, fortsatta nedskärningar och privatisering av sociala rättigheter och offentlig sektor. Där fackföreningarna alltmer tystas från att

framföra det som inte är förenligt med vad EU och dess institutioner befäller. Det blir uppenbart att EU vare sig är ett demokrati- eller fredsprojekt och inget som förskaffar det arbetande folket en högre levnadsnivå, mer jämlikhet eller rättvisa.

SOCIALISM

Vi socialister med kommunismen som mål har däremot alltid hävdad att: kapitalisterna i dåliga tider och lågkonjunktur ska använda sig av de vinster de fått under högkonjunktur. Och sådana har det sannerligen funnits. Hade kapitalet levit efter dessa sina egna spelregler, i stället för att låta folket betala, hade det gjort konkurs och verksamhetslut sedan decennier tillbaka.

Minns att det sedan mitten av 1800-talet har inträffat åtminstone 30 allvarliga kriser.

Med ett agerande likt det klassmedvetna grekiska folket i dag

hade kapitalet och alla dess metoder över socialliberalism, socialdemokrati, nyliberalism till fascism snart varit borta, metoder som i klasskampens olika skeden använts för att bevara produktionsmedlen i monopolkapitalets ägo. Borta hade korporationen av stat och kapital varit. Borta exploateringen av arbetet, borta klassamhället. Borta reformismen, borta opportunisten och allt annat systembevarande.

Det vi ser i dag är resultatet av kapitalismens "frihet" att exploatera människor och natur. Krig och förstörelse är djupt rotat i dess system (genom återtagande av kolonier eller vid "omfördelning" av jordens resurser). Detta vansinne måste få ett slut.

Vi måste tänka och handla solidariskt. Det slipper vi inte undan på grund av att arbetarklassen har förändrats genom den tekniska utvecklingen. Nu när vi är dataoperatörer, systemvetare och mängder av andra nya yrken, har vi trots allt samma förhållande till kapitalet som gruvarbetarna och metallarbetarna har/hade; att generera profit till dem, våra utsugare.

Vi kan inte heller ställa in kampen för att profitörerna gömmer sig i multinationella monopolföretag, eller bakom statsapparaten med arméer av militärt utrustad polis.

Människorna i de massiva grekiska protesterna kämpar solidariskt mot dessa profitörer. De kommer från alla möjliga yrkeskåror förenade med/i PAME: arbetarorganisationer, studentförbund, kvinnoorganisationer akademiker och egenföretagare som inte vill ha några nya räddningspaket, förbundna med sparkrav. De vill ut ur EU och ut ur Euro-zonen, avskaffa kapitalismen till förmån det klasslösa samhället och demokratin genom socialism.

Kjell Bygdén

SKP:s Stockholmsdistrikt på Socialistiskt Forum

Lördagen den 19 november blev en intensiv dag på ABF-huset på Sveavägen. På fyra våningar cirkulerade folk mellan 100 programpunkter och på två våningar trängdes 66 bokbord.

Socialistiskt Forum har växt på tio år. Men flera beklagar att seminarierna och föreläsningarna inte sprids över hela helgen så att man inte går miste om intressanta diskussionstillfällen.

Det var alltså 10-årsjubileum

och SKP markerade detta med att för första gången ha en egen programpunkt utöver bokbord.

Mellan kl. 10 och 11- en ogynnsamt tidig tid- samlades 25 personer i ett av de minsta KOMVUX-rummen med 18 stolar som emellertid kompletterades så att alla kunde sitta. Så här stod det i programmet:

KAPITALISMEN KRACKELERAR, ARBETARKLASSEN BETALAR- HUR SKA DETTA MÖTAS?

Seminarium om kapitalismens kris och exempel på motstånd i olika länder, i synnerhet Grekland. Vi diskuterar fackliga erfarenheter från Sverige och den grekiska fackliga fronten PAME, ansluten till Fackliga Världsfederationen WFTU. Medverkande: Kjell Bygdén, SKP, Lars Lundberg, SKP, Jannis Konstantis, KKE.

Arr: SKP:s Stockholmsdistrikt

Inför hälften unga och hälften medelålders människor talade Kjell Bygdén om kapitalismens kris som har fått många falska och förklenande omskrivningar. Jannis Konstantis kunde lämna en konkret beskrivning av hur krisen i Grekland drabbar dem som inte har förorsakat den och Lars Lundberg jämförde bland annat grekisk kampvilja med hur LO lägger sig platt när Svenskt Näringsliv hävdar att vi alla sit-

ter alla i samma båt. Åhörarna som också diskuterade tackade med en stark applåd.

Under mötet startade en insamling för grekiska stålarbetare som har strejkat i 20 dagar och inte har någon strejkkassa. På kvällen var bössan full med sedlar som kommer att räknas när insamlingen är avslutad.

Under tiden sålde andra kamrater böcker, tidningar, Marx-planschen och märken vid bokbordet och diskuterade med bekanta och obekanta. Vi försökte också att hinna med några intressanta seminarier och besökte program som:

Står världen inför ett ekonomiskt och ekologiskt sammanbrott?

Är vi alla en enda medelklass?

Högerpopulismen idag
NATO-anslutning mot svenska folkets vilja?

Ref.

SKP:s bokbord.

Storföretagen skriver EU:s krisdagordning

När EU ska reagera på eurokrisen hämtar man sina metoder från de stora lobbygrupperna inom industrin och finansvärlden. Det gäller att använda krisen för att driva igenom en politik som det hade varit omöjligt att få igenom vid ett annat tillfälle.

I ett pressmeddelande 12 oktober 2011 förkunnade European Roundtable of Industrialists ordförande Leif Johansson [tillika styrelseordförande i Ericsson] inför det kommande EU-toppmötet att "Vi måste ta lärdom av krisen och genomföra förbättringar för att förstärka valutaunionen. En del förbättringar kommer att bli smärtsamma och impopulära, men detta gör dem inte mindre angelägna."

European Roundtable of Industrialists, ERT, är den mest inflytelserika av alla tusentals lobbygrupper i Bryssel som verkar i det fördolda för att påverka EU:s beslutsfattare.

I början av 1980-talet träffades Volvochefen Pehr G Gyllenhammar och EU-kommissionens vice ordförande, industrikapitalisten Etienne Davignon i Bryssel och kom överens om att bilda ett slutet sällskap för Västeuropas främsta företagsledare, Roundtable of European Industrialists. Det skulle inte bli någon vanlig påtryckarorganisation, förklarade Gyllenhammar: "Vår strategi är handlingsinriktad, inte bara en ny bön om hjälp."

Wisse Dekker från Philips, som 1988 avlöste Volvochefen som ordförande för gruppen, ansåg att föga var att vänta av de folkvalda organen när det gällde att riva ner hinder för handel och affärer i Europa: "Om vi väntar på att våra regeringar ska göra något får vi vänta länge. Man kan inte låta sig bindas upp helt och hållet av politiken. Industrin måste ta initiativet. Det finns ingen annan väg."

De var sjuutton vid första sammankomsten. Förutom Davignon medverkade från EU-kommissionen också den ansvarige för finanserna, Francois

Xavier-Ortoli. Idag är antalet ledamöter femtio från transnationella företag med säte i 18 europeiska länder och organisationen har bytt namn till European Roundtable of Industrialists, ERT. [Förutom Leif Johansson ingår ytterligare två svenskar; Investors Jacob Wallenberg och BP:s Carl-Henric Svanberg.]

I intimt samarbete med unionens egenmäktiga byråkrati tog roundtabledirektörerna över planeringen av det nya Europa. De riktlinjer för den inre marknaden som EU antog 1985 hade sin upprinnelse i direktörsklubbers diskussioner.

"När individen skyddas med minimilöner och reglerade arbetstider blir det problem", förklarade Wisse Dekker i en intervju i december 1994. "Vi kommer aldrig att klara oss om vi behåller de regleringar vi har idag."

"Mitt råd till politikerna", fortsatte Wisse Dekker, "är att de skall göra sig av med regler och föreskrifter. De måste släppa på den sociala tryggheten."

En månad senare presenterade han en aktionsplan för Europa inför nittioåret. "Klockan är fem i tolv", förkunnade han. Det var dags att frigöra storföretagen ur efterkrigstidens nationella regelverk. Aktionsplanen var utkastet till den vitbok för den inre marknaden som kommissionen i Bryssel senare lade fram.

"European Round Table arbetade ganska intensivt med vitboken tillsammans med EU-kommissionen," berättar Gyllenhammar. "Vi deltog också i utformningen av den."

Med det inre marknadsprojektet accelererade omvälvningen av de västeuropeiska välfärdsstaterna. Skatter och bidragssystem stuvades om, offentliga institutioner privatiserades och marknader och kapitalflöden släpptes lösa. Avregleringen var också ett instrument för att riva upp de positioner som arbetarklassen tillkämpat sig.

De flesta av de politiska på-

bud som vid mitten av 1990-talet i förskönande omskrivningar lanserades som förnyelse av arbetsliv och offentlig sektor går att spåra tillbaka till diskussioner bland storföretagens ledare tio år tidigare.

1986 presenterade Roundtable of European Industrialist i rapporten "Making Europe Work" en lista över nödvändiga åtgärder:

Lagstadgade minimilöner och centrala löneavtal måste bort och löneskillnaderna öka, "särskilt för ungdomar".

Anställningstryggheten skulle luckras upp. Företagen måste få frihet att "erbjuder ett brett spektrum av tillfälliga anställningskontrakt".

Normalarbetsdagen måste avskaffas: "Det finns stort utrymme för flexibla arbetstider, så länge företagen inte förväntas bära större kostnader till följd av dem."

• Politikerna manades vidare att överge alla planer på en återgång till 60-talets politik för full sysselsättning.

I "European Labour Markets", en rapport från 1989 utarbetad av bland andra förre SAF-chefen Curt Nicolin, förklarade European Round Table att massarbetslösheten i Västeuropa inte i första hand har med bristande tillväxt att göra. Den viktigaste orsaken är "strukturella stelheter". En stelhet är det sociala skydds nätet, en annan regleringarna av arbetsmarknaden.

Ökad sysselsättning i den offentliga sektorn avvisas bestämt som utväg ur massarbetslösheten, och några löften om arbete åt alla ska staterna inte utfärda. I stället framhåller författarna till rapporten det individuella ansvaret. Arbetslösheten sägs ha sitt upphov i människors ovilja att sänka anspråken på löner och arbetsvillkor. Det gäller därför att "minska den moraliskt tvivelaktiga delen av det sociala skydds nätet". Löneskillnaderna ska öka, skiftarbetet utvidgas och nya typer av anställningskontrakt införas. Med deltidsjobb och tjänster i

hemmen ska det bli lättare för "nyttillkomna och kvinnor" att hitta anställningar.

Samma teman återkommer i rapporten "Beating the Crisis" från december 1993: "Endast djärva grepp kan ställa sakerna till rätta", förklarade Gyllenhammar och sex medförfattare ur styrelsen för ERT. Den offentliga sektorns utgifter ska skäras ner och de enskilda ta större ansvar för sin egen trygghet: "Det finns arbete, men inte till gällande priser." Det måste bli lättare att tillfälligt anställa personal, och "nya former av arbete ska aktivt uppmuntras, i stället för att hämmas av onödiga regleringar". Författarna nämner anställningar med flexibla arbetstider, säsongarbeten, delade anställningar, deltidsjobb och "en hel rad av nyttiga sysselsättningar som finns i 'gräzonen' mellan formella anställningar, egenföretagande och socialarbete".

Jacques Delors från EU-kommissionen var på plats vid den presskonferens där rapporten lades fram. När han några dagar senare presenterade sin egen vitbok om sysselsättning och tillväxt i EU framhöll han likheterna mellan de två dokumenten.

Storföretagens lobbygrupper, med Roundtable-gruppen i spetsen, har kraftigt bidragit till den nyliberala omstrukturering som skett i EU-länderna sedan det inre marknadsprojektet sattes i verket.

"I den inre marknaden namn har vi fått saker gjorda som vi aldrig ens vågat drömma om", förklarade en rådgivare vid Belgiens finansdepartement till Financial Times.

Samma funktion hade nästa projekt på stor företagens program, den ekonomiska och monetära unionen, EMU. Dåvarande ABB-chefen Percy Barnevik, tillika ledamot av EU:s rådgivande grupp för konkurrenskraft, satte dessa förväntningar på pränt i Dagens Nyheter 10 juli 1995: "EMU:s allra största värde för näringslivet är kanske det faktum att natio-

nella regeringar får ett externt tryck att vidtaga nödvändiga men inte alltid populära åtgärder.”

De europeiska storföretagen ser i valutaunionen en försäkring om fortsatt nyliberal omvälvning i samhällslivet. Michael Treschow, Svenskt Näringslivs dåvarande vice ordförande, gav röst åt dessa politiska kalkyler i ett tal på Stockholms handelskammare i november 2002:

”Det finns flera skäl för att vi ska gå med, till exempel är det tvingande kravet på en ekonomi i balans bra. När sedan politikerna tvingas till impopulära beslut känns det säkert bättre att kunna hänvisa till att det har de beslutat i Bryssel.”

2002 presenterades en ny ERT-rapport, EU Governance, med kravet på en starkare europeisk centralmakt: ”Det saknas en sammanhängande budgetpolitik för eurozonen som helhet, detta är en av de viktigaste frågorna ur näringslivets synvinkel.” I rapporten föreslås bland annat att ”på utkastsstadiet, borde nationella budgetar utvärderas på unionsnivå”.

I februari 2010 överlämnades rapporten ”ERT's vision for a competitive Europe in 2025” i vilken ERT:s ordförande Leif Johansson och

viceordförande Gerard Kleisterlee [vd för storföretaget Philips] bland mycket annat kräver att EU:s ledare måste ”säkerställa respekt” för EU:s stabilitetspakt genom ”nedsärningar av de offentliga utgifterna”, reformering av pensionssystemen och de sociala trygghetssystemen till exempel genom att patienterna får ta ”större ansvar” för hälso- och sjukvårdskostnaderna.

I dag håller EU:s politiska maktbaryer på att verkställa storföretagens kravlistor i form av EU-terminen, Europluspakten och Sexpacken.

Gösta Torstensson
Artikel från Folkörelsens
nej till EU:s fackliga nätverk
nummer 27.

Oktoberrevolutionen firades i Lund

Den 12 november högtidlighöll SKP tillsammans med ABF minnet av Oktoberrevolutionen. Arrangemanget var ett led i försöket att få igång partiverksamhet i kommunen. Omkring 20 personer dök upp på mötet vilket få ses som mycket positivt med tanke på att någon kontinuerlig verksamhet inte ägt rum i Lund på länge. Fem av dessa var tillresta kamrater från Malmöavdelningen.

Dagen inleddes med att filmen Pansarkryssaren Potemkin visades. Därefter höll Victor Diaz De Filippi, SKP:s partiordförande, ett anförande om Oktoberrevolutionens betydelse. I den efterföljande diskussionen

var deltagarna överens om att vi än idag har mycket att lära av revolutionen. Därefter blev det mat och mingel till tonerna av en italiensk trubadur som spelade gitarr, Fabrizio Papaleo. Maten som serverades var rysk rödbets-soppa och piroger.

Nya kontakter knöts via mötet. Ett stort tack till ABF för affischering och utlåning av lokaler. Partiet har stärkt sina positioner i Lund och fler offentliga arrangemang i staden planeras redan. Den som vill komma i kontakt med SKP i Lund kan mejla lund@skp.se eller ringa Hampus Fries på nr 0736-16 11 77.

Nyhets sajten på
www.riktpunkt.nu
uppdateras kontinuerligt

Aldrig mer

”Det svenska samhället ber idag er, kvinnor och män, utan förbehåll eller förmildrande, om ursäkt. Den vanvård ni utsatts för är en skam för Sverige.”

Det sade riksdagens talman Per Westerberg (M) igår vid den officiella ceremonin i Stockholms stadshus för människor som vanvårdats i fosterhem.

Även om det gjorda aldrig kan göras ogjort är det bra och viktigt att ursäkten uttalats. Det är bara att hoppas att en liknande ceremoni aldrig kommer att behöva arrangeras igen, enligt Sydsvenskan.

Det är nog att hoppas för mycket, även om vanvården idag inte sker i fosterhem, men alla de som vanvårdas inom äldreomsorgen, sjukvården etc., är inte de värda en ursäkt?

JJ

376 963

människor var arbetslösa vecka 46.

Ursäkt med förbehåll

”Det kritiserade vårdbolaget Caremas hemlighetsfulla ägare, riskkapitalbolagen KKR och Triton, ber alla som drabbats av vanvård om ursäkt. Men samtidigt som bolaget har avskaffat chefernas bonusar efter kritikstormen kan SvD Näringsliv avslöja att ledningen

själv äger 10 procent. Det kan ge enorma vinster längre fram. Det har förekommit vanvård på flera av Caremas äldreboenden, medger man. Det är en katastrof för alla utsatta och anhöriga.”

Det borde ligga hos vårdbolags ägare att se till att vården fungerar. Men riskkapitalbolag bedriver inte äldreomsorg för de äldres skull. Man räknar om människovärdet i vinst och profit.

”Rörelseresultatet, det vill säga vinsten på själva verksamheten i vårdjätten Ambea steg från 88 miljoner kronor 2005 till 624 miljoner kronor 2009.”

När vinsten ska beskattas i det här landet finns ingen vinst att beskatta. Den har föts över till skatteparadis. Att undanhålla staten skatt går under lagen om ekonomisk brottslighet för landets övriga medborgare men tydligen inte för riskkapitalbolag. Då tillåts stöld av våra skattemedel.

Carema strider inte bara mot

samhället även de anställda förklaras krig och borde vara berättigade till en ursäkt.

”Personalen har ingen tolerans” säger Ulla Brattström, tillförordnad verksamhetschef på Carema-boendet Månstorp ångar i Vellinge till Sydsvenskan med anledning av anmälningarna om underbemanning på äldreboendet. Ett kränkande påhopp på personalen, anser det regionala fackligt ombudet på Kommunal, som kontaktats av ledsna och arga medarbetare på äldreboendet. ”Det är ju ytterst arbetsgivarens ansvar att ha en fungerande verksamhet – det är en ledningsfråga, och den kan man inte skjuta över på personalen.”

Schismerna mellan ledning och personal på äldreboendet är långtgående, anser en anställd på Månstorp ångar, det är rena kriget mellan anställda och arbetsköpare. Det är ingen som har vare sig arbetsglädje eller arbetsro, säger den anställda.

– Jag vet att vi är många som känner såhär, men folk är rädda för att uttala sig i tidningen. Själva känner jag att nu får det vara nog. Jag är bestört över hur chefen uttalat sig om oss. Det är en sanslös kränkning. Vi behöver en ledning som stöttar oss i vårt arbete.

Stjäl från oss gör även våra pensionsbolag.

”Det var efter DN:s artiklar i förra veckan om hur livbolagen förskjuter utbetalningen av pensionen med baktunga avtal, så att pensionärerna ibland hinner dö ifrån sin pension, som DN begärde ut livbolagens samtliga inkomstkällor, från den årliga avrapportering som de lämnar in.

Här framgår det att den största vinsten med att betala ut pengarna sent i livet för pensionärerna för pensionsbolagen, antagligen är att bolagen kan lägga på förvaltningsavgifter och få kickbacks under mycket lång tid.”

Stöld och bedrägerier som drabbar folket är tydligen tillåtet när det är de stora

kapitalägarna som står för de ekonomiska brotten och svindlerierna. Men ve den av folket som glömmer det minsta kommatecken i sin deklaration. Är det inte dags att vi börjar kräva våra tillgångar och rättigheter tillbaka?

**Astrid Boman
Jan Jönsson**

Tyska förbundskanslern förutser att Europa kommer att behöva minst tio år för att komma ur krisen

Den tyska förbundskanslern Angela Merkel förutser att Europa behöver minst tio år för att komma över den ackumulerade skulden av krisen, detta betyder att den inte kommer att sluta existera från en dag till en annan.

Enligt den tyska kanslern ”har nästan alla stora europeiska länder under många år spenderat mer än de producerat”.

På det sättet citerade förbundskanslern den konstitutionella lag som förbjuder att ta över nya krediter som ligger

ovanför de bestämda gränserna och betonade ”att det därför är viktigt att Tyskland sätter en broms mot skulden”.

”Därför har vi nu bestämt att alla länder i euroområdet sätter en gräns för den gemensamma skulden”, sade hon.

Trots allt påpekade Merkel att det inte finns skäl till pessimism, hon syftade då på den ekonomiska utveckling som visar att om det inte går bra för Europa kommer det heller inte att gå bra för Tyskland.

Hon tillade: ”Därför måste vi göra allt för att ställa dessa saker i ordning i Europa”.

”Vi har fortfarande mycket att göra, det måste jag säga”, påpekade förbundskanslern och tillade att ”alla länder måste skärpa sig och sina läxor”.

”Det handlar om en hård väg, på vilken vi måste gå framåt steg för steg”, framhöll Merkel.

”Det är en stor uppmaning som vi måste uppfylla inför framtiden och framför allt för

kommande generationer”.

Länderna i Eurozonen har sjunkit ned i en ekonomisk kris av tidigare icke skadat slag, som tvingat respektive regeringar att införa strikta ekonomiska nedskärningar som har påverkat folken i medlemsländerna på ett negativt sätt. Medborgarna från olika sociala klasser har protesterat mot dessa idéer som gör gällande att kunna rädda Europa ur den ekonomiska krisen. **teleSUR-EFE/ao-LD**
Översättning: Charlie Paulsson

Facklig konferens i Stockholm

Sveriges Kommunistiska Parti, SKP och delar av dess fackliga kader var lördagen den 29:e oktober 2011 församlade till Rikskonferens i Stockholm.

På rikskonferensen diskuterade kommunisterna hur man på bästa sätt ska kunna utveckla den kommunistiska partiverksamheten på arbetsplatserna och den pågående avtalsrörelsen.

Frågorna som diskuterades var: 1. Hur bedömer Ni utifrån Er erfarenhet möjligheten till ett aktivt arbete inom respektive facklig organisation? 2 Vilka realistiska möjligheter finns för att stärka vårt gemensamma arbete? 3 Vad kan man göra för att utveckla SKP:s fackliga utskott?

AVTALSRORELSEN 2012

LO:s samordning inför avtalsrörelsen har för första gången i LO:s historia spruckit.

Metall, Livs och GS har beslutat att gå egen väg tillsammans med största arbetsköparorganisationen Teknikföretagen. Man menar att exportindustrin skall sätta märke i förhandlingarna eller högsta nivå.

Problemet med upplägget blir om det blir konflikt. Sympatiåtgärder kan inte förväntas. Man kräver 920: -/mån eller 4,1 %

Övriga 11 förbund

Minst 860: -/mån eller 3,5 %. Dessutom kräver man för de som tjänar mindre än 22 400: -/mån en låglönesatsning på 100: -/mån.

Intressant är att Handelsavtal löper ut i mars 2012 och vad som händer med deras 100-lapp.

Vidare kräver Svenskt Näringsliv att utbildningen av skyddsombud i nuvarande form skall stoppas. De vill helt enkelt förbjuda facken att utbilda skyddsombud.

Det som är mest intressant med avtalsrörelsen är inte de olika nivåerna. Det är den totala krackeleringen inom LO som vi nu bara ser början på.

Konferensen diskuterade också den aktuella situationen i Grekland, Iran och Chile samt beslutade att anta följande uttalande.

SOLIDARITET MED GREKLANDS ARBETARE

Sveriges Kommunistiska parti

följer dagligen våra grekiska klasskamraters kamp mot den alltmer desperata kapitalismen, ett ekonomiskt system som nu nått vägs ände. Ingenstans i Europa är kapitalismens förtuttelse så tydlig som just i Grekland, den döende kapitalismen i Grekland möter också en synnerligen välorganiserad och ideologiskt medveten arbetarklass. Vi vill med detta uttalande uttrycka vårt fulla stöd och förtroende för den Grekiska arbetarrörelsen och dess främsta representanter, Grekland Kommunistiska Parti KKE samt PAME, alla militanta arbetares front.

Stockholm 2011-10-29
Lars Lundberg SKP
Facklig sekreterare

Konferensen diskuterade också den aktuella situationen i Iran och beslutade att anta följande uttalande.

SOLIDARITET MED IRANS ARBETARKLASS OCH DESS ORGANISATIONER

Sveriges Kommunistiska Parti och dess medlemmar har alltid stött den iranska arbetarklassen och Irans övriga progressiva krafter. Vi har noga följt den iranska folkrörelsen och dess kamp för Fred, Demokrati, Mänskliga rättigheter och Social rättvisa.

Den religiösa regimen i Iran har med militära medel begått, och begår övergrepp på arbetarklassens grundläggande rättigheter såsom rätten att fritt organisera sig fackligt och politiskt. Fackliga ledare har fängslats och flera kända fackliga ledare utsätts för brutal och tortyr liknande behandling under dess fängelsevistelse. Vad som sker i Iran är ett flagrant övergrepp på hela den internationella arbetarklassen och dess intressen.

Vi fördömer därför starkt regimens brutala övergrepp på den iranska arbetarrörelsen

och kräver ett omedelbart frisläppande av alla fängslade fackliga aktivister samt alla övriga politiska fångar.

Stockholm 2011-10-29

Lars Lundberg SKP

Facklig sekreterare

SOLIDARITET MED CHILES STUDENTER OCH GRUVARBETARE

Sveriges Kommunistiska Parti följer dagligen den aktuella politiska situationen i Chile och vill uttrycka vårt fulla stöd och solidaritet med de chilenska studenternas, lärarnas och gruvarbetarnas långa och ömsesidiga strejk och solidariska kamp för ett referendum, syftande till att bilda en generalförsamling för en omskrivning av grundlagen, så att den integrerar skolans krav om en fri, statlig utbildning och mot privatiseringen av landets koppartillgångar.

Yttermera visar repression med vattenkanoner och skarpa skott i bästa "Pinochetstil" mot de landsomfattande och allt större

demonstrationerna (300 000 den 19/10 i Santiago) med all önskvärd tydlighet hur Pinera-regimen gestaltar sin "demokrati". I repressionens spår gör det polisiära och militära våldet sig gällande, i det människor fängslas, såras, skadas och dödas. Studenternas ledare och talesmän, av risk för sina liv har tvingats att gå under jorden, ha livvakter och åka utomlands.

Detta mot bakgrund av att snart sagt alla delar av samhället uttrycker sitt stöd för Chiles studenter, lärare och gruvarbetare. Där studentrörelsen i Uruguay, Argentina, Mexiko och Brasilien och hela världen inspireras och solidariserar sig med dem.

Så gör vi och uttrycker samtidigt vår avsky för de chilenska myndigheternas agerande.

Vi kräver också att de gruvarbetare som blev av med sina jobb när gruvan i San Jose stängdes återfår meningsfulla arbeten och att de instängda arbetarna där får en skäligen ersättning.

Stockholm 2011-10-29

Lars Lundberg, SKP Facklig sekreterare

Väljare i den amerikanska delstaten Ohio återfår strejkrättigheter

Amerikanska medborgare i delstaten Ohio röstade den 8 november entusiastiskt för att återinföra strejkrättigheterna för de anställda inom den offentliga sektorn.

Man tillrättavisade trogna republikanska anhängare i en delstat som kan komma att få avgörande betydelse i nästa års presidentval. Med 99 procent av rösterna räknade, har majoriteten valt att upphäva en lag som har stängt ute drygt 350 000 lärare, brandmän, poliser och annat arbetande folk från sina arbetsplatser. Dessa statligt anställda yrkesgrupper vidtar nu åtgärder för att få höjda månadslöner och bättre arbetsvillkor. Endast 39 procent av väljarna i Ohio

var för lagen vilken innebar att de statligt anställda inte fick någon möjlighet att förhandla med sina chefer om sina pensioner och sjukvårdsförsäkringar. Den skrotade den obligatoriska meddelingen och satte stopp för befordranden baserade på tjänstetid.

Författningstillägget var ovanligt strikt för de lagändringar som görs i Wisconsin. Den upprätthåller den amerikanska polisens och brandmännens rättighet att kollektivt förhandla. Andra anställda inom den offentliga sektorn nekas denna rättighet.

Den avgörande rösten markerade slutet på en illegal "gräsrotskampanj" som amerikanska fackförbund hade börjat lansera direkt efter det att lagen antagits

i delstatens lagstiftning i mars.

Dess underlag kommer att ge den amerikanska arbetarrörelsen ett moraliskt uppsving som för övrigt stöder landets demokratiska parti. Partiets målsättning är att återhämta sig från de svidande valförlusterna 2010.

Ordföranden för arbetarförbundet AFL-CIO, Richard Trumka, anslöt sig till arbetarfamiljer och deras kamp i insamlandet av mer än 1,3 miljoner underskrifter emot lagen.

Trumka saluterade Ohios arbetande folk för att de framgångsrikt motarbetat "de lögnare" som har marknadsförts av skumma multinationella företag och dess anonyma frontgrupper. Man har försökt att använda anställda inom den offentliga

sektorn och alla som de betjänar som "syndabockar". Detta genom att angripa den kollektiva förhandlingen. Han noterade att invånarna i Ohio hade avfärdat den idiotiska uppfattningen att 99 procent av landets sjuksköterskor, broinspektörer, brandmän och socialarbetare skulle ha orsakat den ekonomiska kollapsen snarare än Wall Street.

Resultatet antyder att väljarna i USA:s industriella hjärtområden, dvs. de norra centrala regionerna av landet, växer med vänstern och slår tillbaka den populistiska, Tea Party-inspireerade regeringsmantran.

Morning Star

Översatt av Charlie Paulsson

Teckna en prenumeration på tidningen Riktpunkt nu och få boken "Inget speciellt" av Tokareva

"Tidningen innehåller information som är obehövlig och förtägs av de borgerliga medierna i Sverige"

Prenumeration kostar 200kr/år. Sätt in pengarna på SKPs PG: 421 53 84-1

Nyhetsajten på

www.riktpunkt.nu

uppdateras kontinuerligt

Ryssland: Kommunisternas valprogram

Ryska Federationens Kommunistiska Parti (KPRF) har publicerat den slutliga versionen av sitt valprogram på sin webbplats.

Programmet är baserat på formeln 3 + 5 + 7, tre huvudsakliga initiativ på det utrikespolitiska området, sju om den ekonomiska politiken och fem socialpolitiska prioriteringar. Inom utrikespolitiken vill KPRF omdirigera Rysslands ansträngningar att skapa en ny "union av broderfolk", främst de länder som utgjorde en del av det forna Sovjetunionen.

Skapandet av en fullfjädrad tullunion mellan Ryssland, Vitryssland, Ukraina och Kazakstan kommer att inleda processen, följt av bildandet av ett enat ekonomiskt område.

Kommunisterna föreslår också att Ryssland ska arbeta för att stärka FN:s roll i världspolitik, minska NATO:s inflytande och att alliansen så

småningom upplöses. Förstärkning av Rysslands försvarskapacitet är en annan politisk prioritet.

På det ekonomiska området föreslår KPRF nationalisering av viktiga branscher, bland annat gruvor, metallindustri, flygplanstillverkning och kraftgeneration. Enligt KPRF-programmet bör jordbruksstödet uppgå till 15 procent av den federala budgeten, samtidigt som jordbruksmark ska delas ut gratis till jordbrukare.

KPRF efterlyser också en progressiv inkomstskatt. Inom socialpolitiken vill KPRF fokusera på ungdomsfrågor och en ny utbildningslag. Utbildningsutgifterna bör nå 10 procent av BNP.

Kommunisterna har för avsikt att föra en politik som syftar till "att skapa en anda av vänskap" mellan olika etniska grupper. För detta ändamål vill KPRF stå emot försök till andlig

aggression och förespråkar hårda straff för uttryck av russofobi som en form av etnisk osämja. (Den 4 december håller Ryssland val till parlamentets underhus, duman. Red. anmärkning.) *ria-novosti 14/10. Översättning: Ryska Posten.*

Ge bort en snygg penna i Julklapp

Paragon, mekanisk penna. Med unikt clips och elegant utformning är det inte förvånande att denna penna blivit en modern klassiker.

**Pennan är graverad med
SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI
www.skp.se**

Finns i färgerna svart, blå, vinröd, stålgrå och ljusblå.

Pris 1 st. 30: - kronor, 2 st. 55: - kronor, 4 st. 100: - kronor

Beställes genom att sätta in beloppet ovan på PG 415 415 - 9 och de kommer med posten. Glöm inte ange adressen och önskemål om färg.

WFDY höll kongress i Lissabon

Den 8-13:e november hölls WFDY:s (DUV:s) 18:e kongress i Lissabon och Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund var självklart på plats.

Kongressen sammanföll med med förbundets 66-års jubileum och arrangerades av Portugals kommunistiska ungdomsförbund (JCP). Närmare 200 delegater representerande 86 organisationer från hela världen samlades för att stärka varandra och förbundet i den gemensamma revolutionära kampen mot imperialismen – för en värld i fred och solidaritet. Efter givan-

de diskussioner och analyser om kapitalismens rådande tillstånd i världen, dess inneboende konflikter och allt aggressivare imperialistiska offensiver enades man om en gemensam plattform för de kommande årens internationella revolutionära strategi. Viktiga utdrag ur de antagna resolutionerna var understrykandet av kapitalismens kristillstånd som ofrånkomligt sprungen ur de kapitalistiska produktionsförhållandenas inbyggda motsättningar, ett unisont fördömande av den imperialistiska krigsföringen och monopolkapitalets ekonomiska

profitering på de arbetande massorna världen över. Kapitalismen befinner sig otvetydigt på randen till sin egen undergång och dess enda lösningar stavas krig, massarbetslöshet och utökad exploatering av de redan förtryckta massorna. Kort sagt har kapitalismen ingenting att erbjuda världens unga. Tillsammans med de andra anti-imperialistiska organisationerna i WFDY står Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund för en politik värdig dagens unga och kommande generationer: vi vet att fred, solidaritet och rättvisa inte bara är nödvändigt

utan vi vet också vilken väg som ofrånkomligen leder dit – den antikapitalistiska, anti-imperialistiska och socialistiska vägen är den enda möjliga, den enda värdig att beträda.

WFDY går starkt vidare från dess 18:e kongress på denna väg och Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund gratulerar den nya ledningen med EDON från Cypern och UJC från Cuba till deras hedervärda uppdrag som President respektive generalsekreterare för den kommande mandatperioden!

Jonas Hellberg

Rapport från Tunisien

Hej ni som kämpar hemma i Sverige.

Sa trögt och hopplöst det kan kännas ibland och så orolig man är över allt otäckt som händer i den arabiska delen av världen.

Men att komma till Tunisien, trots oroligheter och trots militär och polis och sorg över alla ungdomar och andra som fick sätta livet

till både i Tunisien och grannlandet Libyen kämpar vi vidare. Ja, jag känner mig nästan som att ha hoppat i havet för att dyka upp på en grönskande ö av glädje och folkliv.

För jag är ju inte ensam; Vi är de 99 procenten som Occupy Wall Street rörelsen säger.

Ennada's (islamistpartiet som vann valet) och PDP:s affischer

syns här och var men väggmålningarna som vi gjorde redan före revolutionen är intakta.

Fedayin! Zapata!, Brigade Rouge!

Kolonner av lastbilar med fulla flak kör gata upp och gata ner i styrkedemonstrationer.

I morgon reser vi till Mornag för att besöka en inte helt okänd fånge - Hedi Bouagila.

Han greps en vecka före valet i samband med upplopp från högerprovokatorer. Han hade, vad

jag hört, klappat till någon ganska rejält och togs av polisen. Båda fick straff på några månader.

Men det känns inte så djävligt den här gången och snart kommer han ut igen och vi kan kramas om i ett Tunisien som har tagit ett jättesprång mot en verkligt folklig demokrati och inget parti som nu parlamentarar om regering och konstitution kan negligera de sociala krav som restes i revolutionen den 14 januari.

Charlotte Svärström

Dålig arbetsmiljö hindrar många att jobba till 65 år

Regeringen vill höja pensionsåldern samtidigt som många idag p g a dålig arbetsmiljö inte klarar att ens jobba till 65 år. Sjukförsäkringsministern Ulf Kristersson säger att traditionella yrken där arbetare slits ut inte längre är det stora problemet. Är det inte ett problem att byggnadsarbetare slits ut i förtid eller t o m dör? Är det inte meningen att alla som arbetar ska ges chans och förutsättningar till ett värdigt och långt arbetsliv.

Det är enligt Byggnads medlemsstatistik 25 procent av alla mellan 60 till 64 år som gått i pension innan fyllda 65 år. 29 procent av alla 63-åringar och 43 procent av alla 64-åringar går i pension i förtid enligt det sista årets statistik.

Vi kan varje dag läsa om olika olyckor i arbetslivet, inte minst som drabbar byggnadsarbetare. Förra året rapporterades närmare 13 000 allvarliga olyckor och tillbud till Arbetsmiljöverket. Av dessa var 54 dödsolyckor. Mellan 2005 och 2010 skedde 78 dödsolyckor inom byggbranschen enligt Arbetsmiljöverkets statistik. Det finns också ett mörkertal när

det gäller utländsk arbetskraft och de skador som de drabbas av.

Orsaker till olyckor är enligt Arbetsmiljöverket bl a bristande kunskaper, dålig riskbedömning av arbetsuppgifter, avsaknad av skyddsanordningar och personlig skyddsutrustning, samt pressade marginaler och stress. Vi ser idag på många företag högre krav på kortare ledtider och snabbare tempo, detta leder till stress som i sin tur leder till sämre arbetsmiljö och säkerhet. Liv och hälsa måste alltid gå före pengar. Hur ska det annars finnas pengar till pension eller någon att ge pension till?

Det dör en byggnadsarbetare i månaden enligt statistiken. Frågan är hur vi kan få fler att arbeta mer – då måste vi börja med skapa en värdig arbetsmiljö för alla jobb. I vilken annan yrkesgrupp eller arbetsplats skulle det vara acceptabelt med alla dödsfall i arbetet? När en polis eller militär skadas i tjänsten blir det stora rubriker - men när en byggnads- eller industriarbetare dör på sin arbetsplats anses det som något man får räkna med och som hör yrket till. Vi kan aldrig tolerera ett så-

dant synsätt.

Sjukförsäkringsministern Ulf Kristersson säger "Vi är fortfarande så inställda på de traditionella industriella miljöerna där män slets ut och tvingades till förtidspension. Det är inte längre det stora problemet. I dag handlar det mycket mer om psykosomatiska problem inom den offentliga välfärden, som ofta domineras av kvinnor." Varför sätta två problem mot varandra – det ena arbetsmiljöproblemet står inte mot ett annat problem. Kom istället med konkreta förslag som skapar en bättre arbetsmiljö för alla män och kvinnor som jobbar inom byggsektorn. (Ja det finns kvinnor som jobbar inom byggsektorn, vilket inte Ulf Kristersson tycks veta.)

Vi kan inte acceptera att byggnadsarbetare ska skada sig eller vara rädda för att gå till jobbet. Risken att skadas eller att dö som byggnadsarbetare är stor. Den stora frågan ministern är inte att kunna jobba längre – det är överhuvudtaget att kunna jobba fram till pensionsålder. Varför sådan fixering vid själva pensionsåldern när vi borde fokusera på arbetets villkor.

Dessvärre har moderaterna i sin arbetslivspolitik för att få människor att arbeta mer fastnat för en enda lösning - höjd pensionsålder. Istället måste fokus vara på reformer som gör att fler faktiskt orkar jobba till sin 65-årsdag. Det handlar inte minst om förbättrad arbetsmiljö. I dag tvingas alldeles för många människor gå i för tidig pension, därför att man helt enkelt är utsliten och inte orkar jobba längre. Det är djupt orättvist och påverkar både den enskilde, som får sämre pension, och samhället eftersom det blir mindre resurser som vi kan använda till vår gemensamma välfärd.

Sverige behöver en politik för att få fler att orka arbeta – först då kan det bli fler arbetande timmar och full sysselsättning. På så sätt skulle pensionärernas ekonomi förbättras och framförallt skulle byggnadsarbetarens familjer kunna fira fler jular tillsammans.

**Lars Lundberg ordförande
Byggnads avd 26 Gästrikland
Hans Tilly, förbundsordförande i Byggnads**

Ett svagt LAS skapar inga nya jobb!

De svenska politiker från högkanten tror att det är LAS som gör ett stort problem för att skaffa jobb för arbetslösa. Detta stämmer inte. De tillsammans med arbetsgivarna är ute efter någonting annat. De vill ha ännu mera makt på arbetsplatserna. Att försäkra LAS kan skada hela det svenska samhället. Vi hör nästan varje dag hur de försöker att lura oss.

Alla behöver ett arbete:

En stor del av massmedia hjälper det svenska näringslivet att desinformera dessa människor som kämpar att få ett jobb. De försöker att övertyga dem att det är arbetsrättens fel

att de är arbetslösa. Regeringens partier verkar vara mycket oroliga för de arbetslösa. Det ska de vara för att det är ju politikernas uppgift att ha ett samhälle där alla mår bra. Det är klart att vi alla är oroliga för våra barn som inte har något jobb. Det är också klart att det är ett stort problem för hela det svenska samhället. Och ingen människa kan må bra utan arbete. Man skapar inte några jobb genom att luckra up anställningsskyddet och sänka ingångslöner. Alliansens partier tror att ett svagt LAS kan uppmuntra företagen att anställa de arbetslösa. Men frågan är hur

den försämrade arbetsrätten kan skaffa fram tusentals jobb. Alla vet att många företag i sin jakt efter höga vinster sökte sig nya vägar. Produktionen effektiviserades och flyttades till länder med billig arbetskraft. Den offentliga sektorn bantades ner. Man kan skaffa hur många jobb som helst i den offentliga sektorn. Men ingen vill gärna prata om detta (offentliga sektorn) för att det inte gynnar näringslivets intressen. Alla vet att det går att lösa vart enda problem i samhället om bara man vill! Jag tycker att man borde tvinga företagen att investera en del av de egna stora vinsterna i

produktionen inte i spekulatio- nen, eller också borde man förkorta arbetstiden. Arbetstidsförkortning kan vara ett steg mot jämställdhet. På det sättet kan man skaffa jobb för arbetslösa. Arbetstidsförkortningen kommer att glädja oss alla. Att genomföra denna reform kan inte vara svårt. Pengar finns hur mycket som helst i statens kassa, det bara viljan som fattas.

Men man är ute efter något annat. dvs. arbetsrätten. Men anledningen till varför man från borgerlig sida vill reformera den nuvarande arbetsrätten är att de vill förenkla den nuvarande arbetsrätten. Att förenkla

arbetsrätt betyder (enligt de) att arbetsgivare kan sparka vem som helst och när som helst. Med andra ord kan man säga att med svag arbetsrätt ska arbetare inte ha någon makt. Och detta luktar illa.

Men vad är egentligen arbetsrätt? Ett bättre namn vore ”de arbetandes rätt” ty arbetsrätten är ingenting annat än en maktfråga mellan anställda och ägare, mellan arbete och kapital. De lagar och regler som begränsar ägandets makt i arbetsliv kallas i dagligt tal för arbetsrätten.

”Vad Bäckström och hans vänner egentligen vill är att vi arbetare inte ska ha något som helst trygghet på våra arbetsplatser.

Vad det rör sig om är rena maktfrågor på arbetsplatsen, där arbetsgivaren varit mycket framgångsrik i sin lobby och propagandaverksamhet, medan de fackliga organisationerna, mätta efter framgångarna på 1970-talet, vilat som cementhäckar”. säger Kurt Junesjö.

Arbetsgivarna vill ha ännu mera makt. Detta kommer att drabba arbetarna väldigt hårdt.

Med en svag arbetsrätt kommer arbetsplatserna att bli som kyrkogårdar. Ingen kommer att våga säga emot arbetsgivarna. Detta i sin tur kommer att drabba demokratin. Ingen vill ha ett sådant samhälle där alla går som några maktlösa varelser. Vi måste förändra, förbättra och bevara arbetsrätten nu. Vi ska inte alltid lyssna till de som vill skada oss. Facket ska vara en kamporganisation.

Jag slutar min lilla artikel om LAS med den kände Kurt Junesjös viktiga ord:

”Den uppgivenhet som idag

präglar fackföreningsrörelsen, där man tar spjörn med bägge hämlarna och försöker försvara uppnådda landsförbättringar, är en defensiv taktik. Med en defensiv taktik är den försvarande i regel på förhand dömd att förlora. Den som inte har några mål och framtidsvisioner kommer att tappa fotfästet och gå tillbaka. Vi ska utveckla arbetsrätten och inte avveckla.”

Masood

Den ohållbara utvecklingen inom sjukvården har nått smärtgränsen – för länge sedan!

”En 33-årig man fick vänta i 20 timmar på Ystads lasarett på en hjärnröntgen som sedan avslöjade en cysta i hjärnan.

– Det är fruktansvärt och varken får eller ska hända, säger Christer Wahlfrid, chefläkare på Ystads lasarett.” (”Dog efter sen hjärnröntgen”, Sydsvenskan.se, Torsdag 10 november 2011)

Svenska medborgare som söker akut vård hos landets sjukhusinrättningar för olika svåra åkommor (såsom gallstens- och migränanfall, hjärtproblem, prostataförstoring, överfunktionerande sköldkörtel, cancer) blir ofta inte förstådda och bemötta på rätt sätt eller vägleda till vidare adekvat professionell hjälp. Ska slumpen, eller språket, avgöra om man får remiss till en specialistläkare eller röntgen?

Många sjukhuspatienter blir kartlagda och kallade alltför sent. Varför ska väntan till akutmottagningar och röntgenundersökningar dra ut på tiden?

De nästintill utbrända läkarna, distriktssköterskorna och undersköterskorna, utan minsta lilla gnista av arbetsglädje och vänlighet i tonen, gör många gånger halvmesyrer. Patienterna lämnas ofta i sticket och får åka hem utan konkreta svar eller provtagningar. De livsviktiga besluten om röntgenundersökning och magnetscanning dröjer i all oändlighet. Sjukdomsbilden hinner således byta form tills man hamnat hos rätt läkare – det vill säga, man kan dö!

Sjukhusen anställer ordningsvakter och installerar dyr bevakningsutrustning. Detta bara visar än mer i praktiken

hur utbrett missnöjet är bland patienterna och vårdtagarna!

En anmälan till Socialstyrelsen (tidigare även till HSAN), men även i vissa fall enligt Lex Maria respektive Lex Sarah, kan göras. Det är emellertid få som vågar sticka ut och anmäla; speciellt bland de unga och nybyggarna råder stor okunskap om deras rätt till utnyttjande av anmälningsrättigheten.

Men den ohållbara utvecklingen inom sjukvården har nått smärtgränsen – för länge sedan. Redan 2006 skrev och påtalade jag exempelvis hur illa cancerpatienterna behandlades i den svenska sjukvården och att den kan skilja sig från stad till stad, län till län. Det är inte mycket som har förändrats sedan dess. Det räcker inte med att säga att det är fruktansvärt och att sa-

ker och ting inte får hända för att dagen därpå lägga på locket. De sjukhusansvariga tiger om bristerna ute på sjukhusen. Att tuga är således ett brott!

”Det är rent obegripligt hur nedskärningar av vården kan få fortgå, år efter år, trots att Socialstyrelsen redovisar att landet har för få vårdplatser i förhållande till behoven. Överbeläggningar på de flesta sjukhus leder till större risk för patienterna och dessutom en ohållbar arbetsmiljö för personalen.” (”Sjukvården i fokus”, ST.nu, Torsdag 15 september 2011)

Ljubomir T. Devic, fil. kand., medlem i Skånes Författarsällskap och ASLA

Ingrid Carlqvist: Keith och jag

En berättelse om utanförskap och rättsröta.

Tryck Scanbookk AB, Falun 2010

ISBN: 978-91-633640-5-1

375 sidor

- Jag har varit med om det värsta en människa kan uppleva. Min son dog och folk blev glada. Keith Cederholm, far till klippnazisten som stack ihjäl en afrikan och sedan tog sitt

eget liv.

Detta är en mycket märklig bok och jag trodde mig ha läst om det mesta, men denna skildring trotsar allt. White trash när det är som värst.

Boken har två huvudpersoner, nämligen författaren Ingrid Carlqvist som vartannat kapitel handlar om och den andra huvudpersonen, den riksbekante (eller ökände) Keith Cederholm, med rötterna i skånska

Klippan. Född i Eskilstuna och uppväxt i en tivoliägarefamilj, Cederholms Tivoli.

Keith Cederholm blev dömd till ett tioårigt fängelsestraff för mordbrand i Malmö, det s k raggarmordet på motorgården Granbacken, där en 19-årig yngling som var vittne, blev mördad. Kroppen forslades sedan till Helsingborg där den dumpades i en av hamnbassängerna där den senare påträff-

fades och identifierades.

Som skyldig till mordbranden och mordet på den unge Göransson, dömdes Keith Cederholm och hans två bröder Rick och Bill till varierande fängelsestraff men Keith Cederholm, den yngste av dem, fick det längsta straffet på tio år.

Keith Cederholm hann avtjäna tre år av fängelsestraffet, tills Jan Guillou fick reda på saken och började nysta i härvan.

Det gick så långt att Högsta Domstolen beviljade resning av fallet, något som inte hänt i svensk kriminalhistoria på femtio år och saken togs upp på nytt igen under mycket spektakulära former i massmedia.

Jan Guillou hann skriva ett häfte om den svenska rättsröten och lyckades även engagera kändisadvokaten Henning Sjöström för sin sak.

Keith Cederholm som hade hunnit bli narkoman i fängelset efter tre år, släpptes ut och åkte från Klippan ner till rättegången i Malmö där denna pågick och där träffade han journalisten Ingrid Carlqvist vars vägar skulle korsas igen många år senare.

Det slutade med att domstolen helt frikände Keith Cederholm som fick ett saftigt skadestånd på flera hundratusen kronor. Här kunde berättelsen tagit slut med ett s k happy end. Men det gjorde den inte.

Utan att avslöja för mycket får vi följa berättelsens bägge huvudpersoner fram till 2010 då Keith Cederholm avlider av cancer. Till vårvintern kommer en SVT-dokumentär om Keith Cederholm av Bernard Milkovic enligt uppgifter från denne.

Kampfonden

./MEGABYTE

Till minne av Elna Palander

4 januari 1923 – 19 oktober 2011

Kamraterna i SKP Stockholm har förlorat en god kamrat och vän, Elna Palander i Järfälla. Elna har i ett halvt århundrade tillhört den fina stabila kärnan inom det kommunistiska partiet i Sverige.

Hon utmärkte sig genom en säker klassmässig kompass, som hade utvecklats under hennes många år som monteringsarbetare på Stjärnradio och Standardradio.

Elna tillhörde den kommunistiska grundorganisationen i Järfälla, både under tiden i VPK och sedan hon följt med till APK när partiet sprack. Ställningstagandet för APK föreföll henne helt naturligt och i linje med hennes förankring i arbetarklassen och hennes intresse för social och teknisk utveckling.

Elna uppskattades av sina kamrater för sin rättframhet och hjälpsamhet. Hon vågade alltid att ställa raka frågor om politiska processer och händelser utifrån ett genuint och ärligt politiskt intresse. Elna ville alltid verkligen förstå. På det viset bidrog hon ofta till att berika våra

möten och hitta svar på komplicerade samhällsfrågor.

Elna ställde alltid upp när handlingskraftiga händer behövdes, t ex hjälpte hon trots hög ålder under många år med att sända ut Rikt punkt till sina läsare. Hon var en mycket pliktroggen och omsorgsfull kamrat, inte de stora ordens men väl den praktiska handlingens människa.

Elna föddes i Finland i en familj med sex barn. Trots att hon redan som tonåring tvingades lämna familjen och Finland har hon under hela sitt liv varit stolt över sin finska härkomst. Hon reste ofta över Bottenviken och var lika god påläst om finska som svenska politiska förhållanden. En god kontakt med sina syskon var för henne en självklarhet.

Elnas levnadsväg förfaller typiskt för många unga från enkla förhållanden i dåtidens Finland. Efter grundskolan fick hon jobb som piga hos en familj på Åland. Relationen mellan tjänare och herrskap lärde henne tidigt lektionen om klasskillnader – en

Elna (längst till höger) tillsammans med kamrater.

grundkunskap som Elna under hela sitt liv hade som en säker inre kompass. I sitt slit som piga lärde hon sig också att uppskatta teknisk utveckling, så att bakåtsträveri eller romantisering av underutveckling aldrig fick hennes stöd.

När Elna träffat sin make Bertil flyttade hon med honom till Kallhäll, men samlevnaden blev inte så långvarig och lycklig som hon drömt om. Hon blev ensam med sina tre pojkar Lasse, Leif

och Tommi, men trots det stora ansvaret att fostra och försörja sönerna var det för Elna självklart att engagera sig i samhället, delta i studiecirkel och vidga sina vyer. Elna har alltid med stolthet kunnat berätta om sina pojkar och sedermera sina barnbarn och gärna låtit sina kamrater följa deras utveckling.

Vi kommer att sakna Elna i vår rörelse och bevarar henne i ett ljus minne.

Barbara Hagel

ISSN 1102-7010

Riktpunkt

Utges av SKP Ans. utg.: Gun Isaxon

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck

Tel: 08-735 86 40

Pren-pris helår 200,-, kvartal 50,-

Postgiro: 421 53 84-1

Studiedag med Kommunisterna

Välkommen på en heldag med föreläsningar,
bokbord, diskussioner med mera.

Föreläsningar:

Vår världsåskådning - den marxistiska filosofin.

Hur skapas rikedomarna och vem skapar mervärdena - den politiska ekonomin.

Kampen mot EU.

Fika serveras i pauserna!

Lördagen den 3 december

11.00 - 18.00

Särlagatan 6, Augustenborg, Malmö

För mer information, besök www.skp.se/malmo

Sveriges Kommunistiska Parti

I samarbete med:

Sveriges Kommunistiska Parti

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck * Tel: 08-735 86 40